

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Først vil jeg sige til hr. Søren Søndergaard: Det er da rigtigt, der er da ikke noget, der lægger op til, at der skal være nogen afgørende ændringer. Det er da vældig positivt, at vi lægger op til at tage en diskussion om, om det i virkeligheden ikke er rimeligt en gang imellem at gribe ind under andre vilkår, f.eks. hvis menneskerettigheder bliver trådt under fode, hvis folk lever under forfærdelige forhold. Der synes jeg, at det er meget relevant, at vi tager den diskussion. Så på den måde er der noget nyt, noget positivt, noget konstruktivt, som jeg synes vi kan bruge tid på at debattere i fremtiden.

Kl. 13.10

Jeg vil sige, at resten af det, der står i vedtagelsen, jo er indlysende, og egentlig burde hr. Søren Søndergaard og Enhedslisten også kunne støtte.

For så vidt angår spørgsmålet fra hr. Jeppe Kofod, så fremgik det af 1441, at man ikke taler om en ny beslutning, men man taler om, at sagen skal overvejes i rådet, før der skrives til handling. Det må sådan set være svar på det spørgsmål.

Jeg vil under alle omstændigheder sige, at den vurdering, vi i Det Konservative Folkeparti baserer os på, er den vurdering, som Udenrigsministeriets juridiske kontor har foretaget.

Der kan være mange forskellige vurderinger, det har vi jo også hørt, og det må man jo konstatere: Der kan være mange folkeretlige vurderinger af det. Men jeg mener, at vi sådan set gør det samme, som Socialdemokratiet også gjorde, da Socialdemokratiet sad i regering, bl.a. i 1998, da der blev truffet beslutning sidste gang i Folketinget om en tilsvarende sag. Da henholdt man sig til det juridiske notat, man havde fået fra Udenrigsministeriet. Det er sådan set også det, vi gør denne gang.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jeg skal bare gentage mit spørgsmål, for fru Gitte Seeberg svarede ikke på det før. Resolution 1441, som fru Gitte Seeberg også nævnte i ordførertalen, var grundlaget for aktionen mod Saddam Hussein. Den blev vedtaget i november sidste år, og et stort flertal af de medlemmer, der var i FN's Sikkerhedsråd, udtrykte klart, at det her altså ikke var en beføjelse, en bemyndigelse, til automatisk magtanvendelse.

Den forståelse gav de fem permanente medlemmer også udtryk for i Sikkerhedsrådet. Hvorfor kunne man ellers få en enstemmig vedtagelse igennem i Sikkerhedsrådet med lande som Syrien, der stemte for?

Jeg vil bare høre, om fru Gitte Seeberg ikke kan bekræfte, at sådan forholdt det sig. Der var et stort flertal i FN's Sikkerhedsråd, som forudsatte, at der skulle være en beslutning i FN's Sikkerhedsråd, før man eventuelt kunne skride til militær magtanvendelse i Irak.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jeg ved ikke, om jeg behøver at bekræfte noget, for jeg vil sådan set bare henvise til det, jeg allerede har sagt. Hvis jeg er kommet til at sige, at det var 1441, som var selve grundlaget, så har jeg måske sagt for meget. Men 1441 henviser jo til de tidligere resolutioner, som danner grundlaget for lovligheden af beslutningen, og det er det, der er kernen i det. Det kan være, jeg har sagt det forkert i min ordførertale, og hvis det er tilfældet, beklager jeg selvfølgelig, men det er jo det, der er essensen af det. Det, der er besluttet i 1441, er jo, at man skulle overveje at tage sagen op og diskutere den i Sikkerhedsrådet igen, og det må man jo sige man faktisk også har gjort mange gange efterfølgende.

Så jeg må sige, at der kan være forskellige fortolkninger, og det har jo også vist sig efterfølgende. Landene ser også forskelligt på det her. Men jeg må fastholde, at som vi ser det, så er grundlaget lovligt, og grundlaget er at finde i tidligere resolutioner, og det er bare det, der bliver bekræftet i den resolution sidste år fra november måned, den omtalte resolution 1441.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det hr. Morten Helveg Petersen som ordfører.

Morten Helveg Petersen (RV):

Det Radikale Venstre kunne ikke støtte den oprindelige militære intervention i Irak. For det første ville det have været rigtigt at give våbeninspektionen en kort tidsfrist til at udføre sit arbejde, som både Hans Blix og FN's generalsekretær Kofi Annan appellerede om. Vi finder ikke, at alle muligheder var udtømte på det tidspunkt.

For det andet var Danmarks udenrigspolitiske placering ud fra en samlet vurdering forkert i forbindelse med Irakaktionen. Danmark har en